

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปจะแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ได้แก่ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ควบคู่ไปกับกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและสถานการณ์ที่สมจริง การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กับทักษะอื่นๆ เดอ แอง เจลโล (D' Angelo, 1980, pp"4-8) กล่าวว่า การเขียนช่วยให้ผู้เรียนคิดอย่างรอบคอบและช่วยพัฒนาสติปัญญา เพราะในการเขียนนั้นผู้เรียนจะต้องใช้ทักษะการคิดเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์และหาเหตุผลประกอบการเขียนนั้น อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนสูงจะมีทักษะในการคิดดีกว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนต่ำ ดังนั้นการจะให้นักเรียนบรรลุความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น จำเป็นต้องให้นักเรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด เพื่อให้เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาและการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางภาษาควบคู่กันไป (สุมิตรา อังวัฒนากุล : 2540 , หน้า 14-17) อรุณี วิริยะจิตรา (1983, หน้า 40) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองใช้คำ ได้ทดสอบสมมติฐานทางภาษาทั้งในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างการเขียนเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นความก้าวหน้าทางภาษาของผู้เรียนได้อย่างชัดเจนที่สุด การเขียนยังช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจในตัวภาษามากยิ่งขึ้น การเขียนหลังการอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนจำข้อมูลที่ได้จากการอ่านได้นานยิ่งขึ้น กิจกรรมการเขียนจะส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาทั้งด้านการฟัง การพูด และการอ่านในชั้นเรียนให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีโอกาสได้พูดคุยเป็นภาษาอังกฤษน้อยมาก ก็จะได้การเขียนเป็นตัวเพิ่มการได้สัมผัสกับภาษามากยิ่งขึ้น

ถ้าเปรียบเทียบทักษะการเขียนกับทักษะภาษาด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด และการอ่าน ทักษะการเขียนจัดได้ว่าเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุด เพราะการที่ผู้เขียนจะเขียนได้นั้นต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านมาก่อน (สุมิตรา อังวัฒนากุล, 2539, หน้า 24) และการที่ผู้เขียนจะถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนออกมาให้ผู้อื่นอ่านแล้วเข้าใจเหมือนกับที่ผู้เขียนคิดและรู้สึกนั้น ต้องอาศัยความรู้ความสามารถอย่างมากในด้านการใช้ศัพท์ ไวยากรณ์และการใช้ถ้อยคำสำนวนที่ถูกต้อง สละสลวย รวมทั้งจะต้องใช้จินตนาการประกอบด้วย และเมื่อทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ครูส่วนใหญ่จึงไม่สอนหรือ

ชะลอการสอนเขียนเอาไว้เป็นทักษะสุดท้าย โดยมุ่งไปสอนทักษะอื่นๆ ที่เห็นว่าง่ายกว่าแทน ทำให้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนได้รับการฝึกฝนน้อยกว่าทักษะอื่นๆ ดังนั้นความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจึงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ดังปรากฏจากผลการสอบผลสัมฤทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการปีการศึกษา 2548 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2548) ในรายวิชาภาษาอังกฤษในทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2548 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ และจากผลการวิจัยของวนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยสอบถามจากอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดภาคเหนือพบว่า ปัญหาที่พบมากในการสอนเขียนภาษาอังกฤษคือนักเรียนไม่แม่นยำในโครงสร้าง ไวยากรณ์ รู้จำนวน คำศัพท์น้อย สะกดคำไม่ถูกต้อง และมักจะเขียนประโยคโดยแปลจากสำนวนภาษาไทย

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องรู้พื้นฐานและความสามารถในการเขียนของนักเรียนเพื่อสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งผลให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการใช้ภาษาและตอบสนองการเรียนให้ตรงกับความต้องการของนักเรียนมากที่สุด ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำผลการวิจัยเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสอนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเรียนเป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของครูและเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัยเรื่องการสอนเรียงความของนักเรียนไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยบางประการที่อาจมีความสัมพันธ์กับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้แก่ ความสามารถภาษาอังกฤษทั่วไป และความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทย

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาอังกฤษดี จะมีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษดีด้วยหรือไม่
2. นักเรียนที่มีทักษะในการเขียนเรียงความภาษาไทยดี จะสามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้ดีด้วยหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
2. ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

ขอบเขตการวิจัย

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษที่ศึกษาในการวิจัยนี้ จำกัดเพียงปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทย และความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ และครอบคลุมประชากรคือนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 26 จังหวัดลำพูน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำพูน เขต 1 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการเตรียมการสอนของครูด้านการเพิ่มความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยต่อไป